

бере и друга жертва отъ околнитѣ — затова трѣбва частъ по-скоро да се бѣга. Сега разбираме, защо близкитѣ на момъка се изплашиха и напустнаха пещерата.

Уплахата, обаче, не можеше да заглуши гласа на майчината любовъ. Тя искаше да помогне на страдащото си дете, и затова бързаше да подири помощъ отъ магьосника.

Какъвъ е този магьосникъ?

Той бѣше единъ отъ ония рѣдки личности, който, споредъ вѣрването на тогавашнитѣ хора, имаше възможность да влиза въ сношение съ добритѣ и лошитѣ духове, да повиква на помощъ първитѣ, да пропѣжда съ заклинание вторитѣ. Но той се радваше и на друга слава. Сжщиятъ знаеше да лѣкува болни. Затова този магьосникъ бѣше уважаванъ, и къмъ него се обръщаха всички, които имаха нужда отъ помощъ.

Магьосникътъ не закъснѣ да се яви. Приблѣжи се до болния и почна да шепне нѣщо, което никой не би разбралъ. Следъ това извади отъ пазвата си ножъ отъ кремъкъ и почна да стърже върху главата на момъка. Искаше да отвори дупка върху черепа му и оттамъ да прогони и унищожи злия духъ. Следъ голѣма мъка той успѣ да отвори крѣгла дупка. Обилна кръвъ протече по коситѣ на болния, обаче кремъчниятъ ножъ бѣше вече проникналъ дълбоко въ мозъка.

Никой не можеше да каже, каква сѣдба постигна злия духъ, но сѣдбата на болния бѣше решена. Веднажъ за винаги той затвори очи и заспа сънъ, отъ който никога нѣмаше да се пробуди.

* * *

Ученитѣ отдавна дирятъ и проучватъ останкитѣ отъ далечното минало на човѣчеството. Отъ тѣхъ тѣ сѣдятъ, какъ е живѣлъ нашиятъ прадѣдъ, какви орждия и оржжия е ималъ, какъ се е хранѣлъ, обличалъ; какъ е погребвалъ мъртвитѣ, каква вѣра е ималъ и пр. и пр. Отъ тия нагледъ нѣми останки издирвачитѣ